Četvrtak, 01.03.2012.g.

"Fajtamo" se ja i zli. U zadnje vrijeme kušnje su jače, napadi raznovrsniji. Taman mislim da sam pobijedio neke grijehe i dileme, a oni se vrate u potpuno drugačijim oblicima.

Ovu noć, a i tokom dana, bio sam "rastrgan". Tjeskoba, tjeskobne misli, dileme, grješne misli, krive riječi…

Da li se moliti, da li ići na večernju misu? Ili pokušati srediti misli, pronaći početak i kraj te tjeskobe, dilema.

A zli, kako li samo pronalazi te razne prijedloge s kojima me "bombardira", stalno mi je "za vratom". Te da učinim ovako te da učinim onako. Pa mi čak, kada se "izgubim" u raznim mislima sve to izgleda i smisleno.

No, znam ja da je to njegovo djelovanje jer mi predlaže razne stvari KOJE SE SUPROTSTAVLJAJU ONOME ŠTO JE GOSPODIN GOVORIO I NAUČAVAO, KOJE SE SUPROTSTAVLJAJU NJEGOVIM ZAPOVIJEDIMA KOJE NAM JE OSTAVIO.

I sam ne znam gdje i kako u tim trenucima pronalazim snagu i čiste misli da učinim ono što je Gospodinova volja.

Tako je bilo i danas popodne. Nakon svih tih nutarnjih borbi, ja ipak smognem snage, obučem se i odem na večernju misu.

Kada sam ušao, upravo je završavalo zajedničko moljenje Krunice. A nakon nje, ja sam to slušao zatvorenih očiju, jedan glas počeo je predvoditi moljenje nekih litanija posvećene, bar sam ja to zaključio iz njihovog sadržaja, Gospodinovoj muci u Getsemanskom vrtu na Maslinskoj gori. Upravo u današnju noć.

I samo slušanje tih litanija, Gospodinove muke koju je prolazio moleći se za nas i preuzimajući na sebe naše grijehe, BILO MI JE DOVOLJNO DA ME PONOVNO "DIGNE". JER SKORO U SVAKOM RETKU, IZGOVORENOJ MOLITVI, PRONAŠAO SAM I DIO SADAŠNJIH MOJIH MUKA I PATNJI. I ODMAH UVIDIO NJIHOVU NEBITNOST I NIŠTAVNOST U ODNOSU NA GOSPODINOVU MUKU U TIM TRENUCIMA ZA SVE NAS.

O, KOJI SAM JA LICEMJER I OHOLICA! SEBIČNJAK I EGOISTA! JA PA JA. MENI JE KAO TEŠKO I JA KAO PATIM! A KOLIKO SAM SAMO GRIJEHA U ŽIVOTU UČINIO! KOLIKO BIH SAMO RADI NJIH TREBAO PATITI I TRPJETI! TREBAO BIH PASTI NA KOLJENA I SAGNUTI GLAVU I TAKO OSTATI DUGO… DUGO…

A ON, BOG, ČIST I BEZGRJEŠAN, TOLIKO JE PATIO I TUGOVAO! RADI KOGA!? PA RADI MENE TAKVOGA I SVIH MOJIH GRIJEHA!

KAKO MI JE TO TEŠKO SHVATITI! GOSPODINE,

RASVIJETLI ME I PROČISTI DA PORASTEM U SVOJOJ

VJERI I DA JOŠ, BAREM MALO, SPOZNAM MISTERIJU

TVOJE MUKE I PATNJE ZA MENE I SVE NAS!

I naravno, sve dalje na toj misi, i čitanja, i riječi pjesme, "POGAĐALO ME I DIZALO".

Pogotovo pričesna pjesma:

"Kakav prijatelj je Isus, naše boli nosi On,

I naš teret i sve jade On nam lakša brigom svom.

Kako često mir nam treba, zašto 'zalud muke te?

Zašto brige ne bi svoje, mi svom Bogu rekli sve?

Ako dođu kušnje teške pa te boli duša stog',

Ti ne gubi nikad nade jer nam mir svoj nosi Bog.

Prijatelja vjernog znaš li kom ćeš svoju tugu reć'?

To je Isus što nam uvijek naše boli nosi sve…

Ali tamo gdje sam se "slomio", gdje su mi vruće suze tekle i tekle po mojem licu, bilo je prilikom DOLASKA GOSPODINA, NJEGOVOM PRETVORBOM IZ KRUHA I VINA U ŽIVOGA BOGA KOJEGA SMO PRIMILI NA PRIČESTI.

…(I SADA PLAČEM)…

Onako tjeskoban od početka mise, slušao sam čitanja Božje riječi. I razmišljao u sebi: "**Da, znam, misli mi govore, Gospodin je uvijek s nama kada nam je teško. On je tu kraj nas i pazi da ne padnemo. Samo ga mi ne vidimo i ne osjećamo. Ajde, samo budi strpljiv, bude se sve riješilo."**

I došla je PRETVORBA, svećenik je molio položenih ruku. JA SAM KLEČAO. I SJETIO SAM SE NEKIH REČENICA IZ ŽIVOTOPISA SVETACA ILI ONIH ČLANAKA ŠTO KRUŽE INTERNETOM KADA JE GOSPODIN UVIJEK BIO KRAJ ONIH KOJI SU BILI U TEŠKIM KUŠNJAMA.

I PADNE MI NA PAMET DA ĆE VALJDA JEDNOM I MENI TAKO REĆI, DA JE DANAS BIO SA MNOM DOK SAM BI U SVOJIM VELIKI TJESKOBAMA. (plačem)

I TADA JE KRENULO. SUZA ZA SUZOM.

JECAJI KOJE SAM ZADRŽAVAO U SEBI.

I NEKI GLAS JE UZVIKIVAO: "ON JE

TU! ON JE TU! ON JE TU!"

U SEKUNDI SAM OSJETIO DA TO NISU

MOJE MISLI. TO NIJE GLAS MOJIH

MISLI NEGO NEČIJI DRUGI. TO JE

SAMO MOGLA BITI MOJA DUŠA. ILI

MOJ ANĐEO ČUVAR. NETKO OD NJIH

JE TO VIKNUO. NIJE BILO VAŽNO. ON

JE BIO TU! SAMO JE TO BILO VAŽNO.

A JA SAM PLAKAO I PLAKAO. I SUZE

SU SE KOTRLJALE I KOTRLJALE. NIJE

BILO VIŠE GLASOVA, NIJE BILO

UZVIKA. SAMO JA, MOJE SUZE I

GOSPODIN TU NEGDJE KRAJ MENE.

NISAM GA VIDIO NI MOGAO

ZAMISLITI. SAMO SAM ZNAO DA JE TU

NEGDJE. SUZE SU MI TO GOVORILE.

DOŠLA JE I MOLITVA OČENAŠA. JOŠ

SAM MALO PLAKAO. A KADA SAM

DIGNUO RUKE PREMA BOGU OCU I

POČEO MOLITI MOLITVU NJEMU, SUZE

SU PONOVNO POČELE TEĆI, JEDNA ZA

DRUGOM. INAČE UVIJEK MOLIM NA

GLAS TU MOLITVU ALI SADA SAM

ŠAPTAO JER BI MI GLAS JECAO.

Gospodin je tu. I sada je tu kraj mene.

Znam da je. A znam zato jer mi je još

uvijek malo teško. Ali sada sve manje i

manje. Jer mi je uzeo skoro sve

tjeskobe koje su me mučile. Ostalo je

još dosta toga što moram sam riješiti.

To mi neće uzeti jer to je moje da

riješim i napravim, to mogu nositi sam.

Ali mi je uzeo ono što mi je zlo htjelo

natovariti a ja ne bi mogao nositi. To

mi uzima MOJ GOSPODIN.

O MOJ GOSPODINE, NEKA OVE

SUZE, KOJE SADA PLAČEM,

BUDU MOJA ZAHVALA! NEKA

UVELIČAJU TVOJU SLAVU I NEKA

PROSLAVE TVOJE SMILOVANJE

KOJE DAJEŠ SVIMA NAMA!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.